

26.07.2014 - Hvem elsker du allermest i hele verden?

I sidste uge var der i dagspressen refereret en undersøgelse om, at kvinder elsker deres børn mest, mens mænd elsker deres partner mest. Og som en psykolog udtalte: Det kan føre til gnidninger i parforholdet.

Ja, mon ikke, det kan.

For når en kvinde placerer sine børn øverst på kærlighedsrangstigen, kan hendes partner måske godt komme til at føle sig noget tilsidesat og nedprioriteret ved en placering, der kunne ligne den.

Emil fra Lønneberg remser op, hvem han elsker mest i hele verden, nemlig: Mor, Alfred, Grisebjøkket, Ida og så videre, hvorimod far - han kommer ind sådan på linje med katten. Nu kan jeg jo selvfølgelig, med det jeg kender til Emils far, komme til at tænke, at den placering er far helt selv ude om, og at også Emils mor måske kunne have sine grunde til at en mulig rangorden på kærlighedsstigen kunne falde ud til hendes søn fordel. Om det kan jeg kun gætte.

Men hvis kvinden altid og kun, som undersøgelsen viser, at mange kvinder gør, placerer børnene øverst på kærlighedsstigen, og hvis hendes partner kommer ind på linje med katten, så giver det forståeligt nok ofte bøvl og ubalance på kærlighedsbarometeret for parforholdet. Selvfølgelig gør det det.

Og en kvinde må huske at tale pænt og venligt til sin partner. Det må hun altså. Det er ganske vist, men når det er sagt, tænker jeg også, at det jo er helt naturligt, for sådan er naturens orden, at kvinder, når de bliver mødre, især den første tid, er optaget af, og også kan have nok i nærheden og tilknytningen til barnet. Hertil kommer, at barnet behøver den tætte tilknytning, og desuden, at en mor til alle tider og i enhver kultur, er nødt til at beskytte sit barn, give det mad og sørge for, at det ikke kommer noget til. Og sådan skal det være. Ellers ville mangt et barn, både i menneske- og dyreverdenen, simpelthen gå til.

Denne vigtige opgave er ofte alt nok for en mor. Så det kan være svært at have overskud til ret meget andet. Men ofte står der altså også en far, som gerne vil lukkes lidt ind i varmen, både hos barnet og hos sin kvinde. Hvis han får lov.

Hvis han må blive stående udenfor i tid, år og evighed, kommer han let til at fryse, og måske går han et andet sted hen.

Nogle gange må han bare vente kærligt og (u)tålmodigt herpå, mens han andre gange synes at glide let og ubesværet ind i den tætte symbiose mellem mor og barn. Og det må hans kvinde, når tid er, lade ham gøre. For der er meget brug for ham. Både for barnet, for hende og for ham.

I virkeligheden er det måske også noget problematisk og underligt at blive stillet over for det spørgsmål, som undersøgelsen stiller mænd og kvinder: Hvem elsker du mest - din partner eller dine børn?

For er kærlighed ikke forskellig?

Og skal der ikke være forskel på den kærlighed, man føler for sin partner og den kærlighed, man har til sine børn? Og til andre for den sags skyld.

Jeg elsker min mand, men den kærlighed, jeg føler til ham, er en voksen kærlighed, der handler om noget som venskab, nærhed, tillid, fortrolighed, sex, forelskelse, fælles historie, børn, arbejdsfællesskab og andet godt. Og jeg vil helst ikke leve uden ham, men jeg kan godt overleve uden ham, på samme måde, som han kan overleve uden mig.

Han er ikke afhængig af mig på samme måde, som mine børn var det, da de var mindre. Og vil han gå fra mig, kan jeg ikke tvinge ham til at blive.

Mine børn har jeg elsket fra det øjeblik, jeg så dem for første gang. Jeg elsker dem højt og overalt på jorden, og det bliver jeg ved med altid. Men jeg er ikke forelsket i dem. Derimod har jeg altid følt omsorg ansvar for dem, og lige fra de så dagens lys, havde de brug for mig for at overleve og for at jeg passede på dem, tog vare på dem og viste dem tilrette i livet. En kærlighed mellem forældre og børn.

Derfor giver det måske, sådan som jeg ser det, ikke helt mening at gradbøje kærligheden. Hvem elsker du mest? Din partner eller dine børn?

Kærligheden findes, og kærligheden er forskellig.

Men derfor kan graden af opmærksomhed, omsorg, tid og kærtegn godt være endda meget ulige fordelt fra kvinden til henholdsvis partner og børn sådan som undersøgelsen viser det.

Kender du i øvrigt billedbogen af Sam McBratney: Hvor højt tror du, jeg elsker dig? I den stilles et andet spørgsmål om at være elsket. Ikke det om, HVEM, man elsker mest, men det om, hvor HØJT, man kan elske nogen:

Lille brune Hare skal snart i seng, men først skal Store Brune Hare gætte, hvor højt Lille Brune Hare elsker ham. Så højt, han kan nå - eller måske hele vejen herfra til månen og tilbage igen? Gæt selv.

En sætning, jeg selv holdt meget af at bruge, når mine børn måtte have et billede af, HVOR højt, HVOR meget og HVOR langt, jeg elskede dem.

Herfra og helt op til månen og tilbage igen. Det kunne de lide at høre, det kunne jeg lide at sige. For helt derop og tilbage igen. Det er godt nok både højt, meget og langt. Faktisk helt uendeligt. Helt dertil, hvor alting begynder og aldrig hører op. Der, hvor kærligheden er det største og den følelse, der kan lægge verden ned og føre alt godt med sig.

Og det kan børn og voksne med, for den sags skyld, have det rigtig godt med at høre fra hinanden og også sige til hinanden. Uanset om man er partner eller barn.